

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi E. B. i X. B.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...]

wydanym w sprawie z wniosku E. B.

przy uczestnictwie S. P., A. K., T. M. B., K. P., H. X., M. B., H. Y., P. Y., K. Ż., X. B.
i M. S.

o zasiedzenie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2015 r.,

zażalenia skarżących E. B. i X. B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2014 r., Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę E. B. i X. B. o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w S. z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...]. Uznał, że skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia.

W zażaleniu na powołane wyżej postanowienie skarżący, zarzucając naruszenie przepisów postępowania: art. 410 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., wniesli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący podnieśli, że wbrew ocenie Sądu drugiej instancji, wniesiona przez nich skarga o wznowienie postępowania opiera się na podstawie wznowienia określonej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazali, że o możliwości skorzystania ze źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków powołanych w skardze dowiedzieli się dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o zasiedzenie.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, to takie, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi. Nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów wcześniej istniejących, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 36, z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, nie publ., oraz z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, nie publ.). Podstawą wznowienia postępowania na wskazanej wyżej podstawie prawnej nie mogą więc być środki dowodowe, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywną możliwość.

Uwzględniając powyższą wykładnię art. 403 § 2 k.p.c., powołane w skardze o wznowienie postępowania nowe dowody nie stanowiły nowego dowodu, o jakim mowa w tym przepisie, skoro, jak trafnie argumentował Sąd Okręgowy, wskazani

przez skarżących świadkowie J. Z. i R. K. - którzy wskazali także świadków M. Z. oraz X. Z. - były im wcześniej znane, a skarżący mogli i powinni byli przewidzieć, że mogą oni znać okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy o zasiedzenie. W tej sytuacji, skoro skarżący nie twierdzili nawet, aby w trakcie postępowania prawomocnie zakończonego próbowali ustalić miejsce ich pobytu, bez znaczenia pozostaje okoliczność, że dopiero po wydaniu prawomocnego orzeczenia w sprawie skarżący dowiedzieli się o miejscu ich pobytu. Odnośnie do świadka F. K. w skardze o wznowienie postępowania w ogóle nie wyjaśniono przyczyn powołania się na ten dowód dopiero w skardze o wznowienie postępowania. Tym samym skarżący nie wykazali, by nie mieli obiektywnej możliwości powołania się na te środki dowodowe w trakcie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Ocena ta nie wykraczała poza przewidziane w art. 410 k.p.c. granice badania podstaw wznowienia postępowania, gdyż o rzeczywistej podstawie wznowienia decydują okoliczności uzasadniające wznowienie, a nie powołany w skardze o wznowienie postępowania przepis, który wskazuje określoną podstawę wznowienia.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c.